

Aila Puustinen-Korhonen

Lastensuojelutunti 23.3.2021

Ennakkokysymykset ja niihin vastaukset (10 vastaajaa)

Jokainen saapunut vastaus on omana kappaleenaan koosteessa.

1. Miten määritellään kasvatuksen ja rajoitustoimenpiteiden raja?

(8 vastausta)

Tähän kysymykseen on vaikea lyhyesti vastata.

Se on hyvin häilyvä. Kasvatustoimenpide on toimenpide, jonka vanhemmat voivat kotona suorittaa "ilman tappelua". Kuitenkin tässä hyvä huomioida myös lapsen ikä. Onko sama asia kieltää 7-vuotiasta ottamasta puhelintaan kuin kieltää se 17-vuotiaalta?

Hyvä kysymys.

Välillä hankala vetää tähän raja.

Ehkä niin että se saadaan yhteisesti lapsen/vanhempien kanssa sovittua niin silloin se on kasvatuksellinen keino, ajatellen vaikkapa juuri tätä puhelimen käyttöä.

Kasvatuksellisen ohjaus tulisi olla johdonmukaista johonkin käytös- tai toimintatapaan tähtäävää pitkäaikaista kasvatustyötä. Esimerkiksi lapsen ymmärryksen lisääminen yöunen merkityksestä mielen ja arjen kannalta, jolloin puhelin on syytä laittaa pois riittävän ajoissa ja äänettömälle yön ajaksi. Rajoitustoimenpiteellä puolestaan suojellaan lasta, koska tämä itse ei ole siihen kykenevä. Repun tutkiminen on jo lähtökohtaisesti toisen omaisuuteen kajoamista. Se tehdään joissakin laitoksissa aina lomilta paluun yhteydessä ja perustellaan sillä, ettei laitokseen tuotaisi kiellettyjä esineitä tai aineita. Saakohan nuori koskaan luottamusta niin, ettei sitä tehtäisi automaationa?

Tämä onkin hankalampaa ja pitää aina tapauskohtaisesti määritellä. Puhelimenkäytön kohdalla kasvatuksellinen rajaaminen voi olla tulla kysymykseen esim. tilanteessa, jossa lapsi luovuttaa puhelimen henkilökunnalle yöajaksi sellaisessa tilanteessa, että lapsi ei nuku öitä vaan valvoo puhelimella.

Nämä ovat mielestäni solmiutuneet yhteen eikä siinä enää ole selkeää rajaa. Haluaisin sanoa, että maalaisjärjellä, mutta tätäkään ei nyky maailmassa taida olla tai siihen ei voi vedota. Yritän mieltä tämän lapsen suojaamisnäkökulmasta. Rajoitustoimenpide on lapsen suojaamista, kun hän ei siihen itse kykene. Kasvatuksellinen toimenpide on sellainen mihin lapsi pystyy/ yrittää itsekin, jotta jokin asia kehittyisi parempaan suuntaan.

Lastensuojelun kokemusasiantuntija:

En osaa sanoa, mutta molemmissa keskiössä ovat perustelut.

1.2. Vaativan sijaishuollon työryhmän työryhmäraportissa kuvataan kasvatuksen ja rajoittamisen välistä eroa

”3 luku. Lastensuojelun järjestäminen 4 a §. Lapsen oikeus tasapainoiseen kehitykseen ja hyvinvointiin.

Pykälään esitetään lisättäväksi uusi 2 momentti, jonka tarkoituksena on selkeyttää lapsen kasvatuksen, valvonnan ja huolenpidon tarkoitusta erotuksena perusoikeuksiin kajoavien rajoitusten käytöstä. Lapsen kasvatuksen, valvonnan ja huolenpidon tarkoituksena on lapsen vastuullisuuden ja itsenäistymisen tukeminen sekä lapsen itsetunnon, kehittyvien valmiuksien ja elämäntaitojen kehittymisen tukeminen.

Hyvä itsetunto suojaa lasta ja nuorta syrjäytymiseltä ja riskikäyttäytymiseltä sekä auttaa selviytymään haasteellisista tilanteista. Vastuullisuuden opettelu tapahtuu lapsen iän, kasvun, temperamentin ja kehityksen mukaisesti. Sopiva vaatimustaso on keskeistä lapsen toimintakyvyn kehittymiselle. Liian korkea tai matala vaatimustaso muodostaa riskin valmiuksien ja taitojen kehittymiselle, mikä voi johtaa vielä aikuisenakin oman suoritustason asettamiseen liian matalalle tai korkealle.

Lapsen kasvua ja kehitystä tukee vaatimusten suhteuttaminen lapsen suorituskykyyn ja valmiuksiin, jolloin lapsi saa konkreettisia onnistumisen ja hyväksynnän kokemuksia. Myös pettymysten sietämisen opettelu on tärkeä osa itsesäätelyä ja tunnetaitoja. Normien ja nuoren toimintaan kohdistuvien odotusten selkeys, ristiriidattomuus ja niiden ääneen sanoittaminen on tärkeää lapsen ja nuoren opetellessa psyykkisen itsesäätelyn keinoja. Sääntöjen ja sopimusten tulisi olla niin selviä, että lapsi ja nuori tietää mitä odotetaan, sekä mitä säännöistä ja sopimuksista poikkeavasta käytöksestä seuraa.

Syy-seuraussuhteiden osoittaminen keskustellen ja perustellen lapsen ikä ja kehitystaso huomioiden auttaa lasta tunteiden säätelytaitojen ja ongelmanratkaisutaitojen harjoittelussa. Lapsen käytöstä voidaan ohjata ja muuttaa antamalla kannustavaa palautetta tilanteista, joissa hän käyttäytyy hyvin ja onnistuneesti. Lapsi tarvitsee motivoivaa ohjausta ja niissäkin tilanteissa, joissa hänen käyttäytymisensä on normien ja odotusten vastaista.

Arvostelu ja rankaiseminen johtavat huononmuuden tunteeseen, mikä voi aiheuttaa torjuntareaktion ja päinvastaisen vaikutuksen kuin mitä sillä on haettu. YK:n lapsen oikeuksien komitean yleiskommentissa nr. 8 komitea käsittelee kasvatuksellista fyysistä puuttumista ja lapsen suojelemista. Lasten ja erityisesti vauvojen ja pikkulasten kasvatusta ja hoitaminen edellyttävät toistuvasti fyysisiä toimia ja puuttumista lasten suojelemiseksi. Lapsen tai nuoren suojeleminen on kuitenkin selkeästi erotettavissa tarkoituksenmukaisesta ja rangaistuksellisesta voimankäytöstä, jolla pyritään aiheuttamaan jonkinasteista kipua, vaivaa tai nöyryytystä.

Kyse on siten suojelevan fyysisen teon erottamisesta rankaisevasta teosta. On olemassa poikkeustilanteita, joissa lasten parissa lastensuojelulaitoksissa työskentelevät henkilöt voivat joutua kohtaamaan väkivaltaista käyttäytymistä ja lapsen itseään tai muita vaarantavaa käytöstä, joka oikeuttaa käyttämään kohtuullisia rajoitustoimenpiteitä käyttäytymisen hillitsemiseksi.

Lastensuojelulaki sallii joko suoraan tai epäsuorasti muun kuin rangaistustarkoituksellisen voimankäytön, jota tarvitaan sijaishuollossa olevien lasten suojelemiseksi. Näistä rajoituksista ja rajoitustoimenpiteistä säädetään erikseen lain 11 luvussa. Tässäkin on selkeä ero 159 lapsen ja muiden suojelemiseksi tarvittavan voimankäytön ja rangaistustarkoituksellisen voimankäytön välillä.

Tarvittavan voimankäytön on oltava kaikissa tilanteissa välttämätöntä lapsen tai muiden suojelemiseksi sekä oltava mahdollisimman vähäistä ja lyhytkestoista. Kasvatus, valvonta ja huolenpito voi käytännössä sisältää fyysistä puuttumista lapsen suojelemiseksi. Puuttuminen ei kuitenkaan voi olla yhtä pitkälle menevää tai yhtä pitkäkestoista kuin perusoikeuksiin kajoavat rajoitustoimenpiteet.

Jos lapsen fyysiseen toimintaan puuttuminen täyttää rajoitustoimenpiteiden määritelmän, tulee silloin sovellettavaksi luvun 11 säännökset toimenpiteen hyväksyttävyyden arvioimisen sekä päätöksenteon osalta. YK:n sijaishuollon

ohjeiden mukaan mitään voiman tai rajoitusten käyttöä ei tulisi sallia, ellei se ole aivan välttämätöntä lapsen tai muiden henkilöiden fyysisen tai psyykkisen koskemattomuuden turvaamiseksi.

Rajoitusten käytön tulee olla kohtuullista ja oikeasuhteista ja lapsen perusoikeuksia kunnioittavaa (kohta 97). Lainsäädännön lisäksi tarvitaan yksityiskohtaista koulutusta rajoitustoimenpiteisiin turvautumisen minimoimisesta. On tärkeää myös varmistaa, että lastensuojelulaitoksessa käytettävät menetelmät ovat turvallisia ja oikeasuhteisia tilanteeseen nähden ja ettei niihin sisälly tarkoituksellista kivun tai nöyryytyksen aiheuttamista hillitsemiskeinona. Silloin, kun aikuinen pyrkii näissä tilanteissa aiheuttamaan lapselle kipua tai epämukavan olon, kyse on kuritusväkivallasta. Kun aikuisen pyrkimyksenä ei ole kivun aiheuttaminen vaan lapsen itsensä suojeleminen esimerkiksi auton alle jäämisen estämiseksi, kyse on tarkoituksenmukaisesta voiman käyttämisestä.

Kasvatuksen, valvonnan ja huolenpidon sekä perusoikeuksiin kajoavien rajoitusten välisen eron hahmottamista edesauttaa suojelutehtävästä vastaavien aikuisten tietoisuus toimintansa perusteista ja kyky sanoittaa niitä lapselle tai nuorelle. Se edellyttää riittäviä tiedollisia valmiuksia perus- ja ihmisoikeuksista ja luvun 11 mukaisten rajoitusten käytön yleisistä edellytyksistä, niihin liittyvästä päätöksenteosta, rajoitusten toteuttamisen periaatteista ja kirjaamisesta.

Myös perhehoitajilla tulee olla riittävät tiedolliset valmiudet luvun 11 mukaisista rajoituksista, jotta he voivat erottaa ne perhehoidossa sallitusta kasvatus-, valvonta- ja huolenpitotoiminnasta.”

2. Voiko rajata puhelimen käyttöä laitoksen yleisissä tiloissa siten, että lapset puhuvat ja käyttävät puhelintaan omissa huoneissaan?

(10 vastausta)

Jos puhelimen käyttö on häiritsevää (meluisaa ym.), häiritsee muita, voi siihen kasvatuksellisesti puuttua.

Kyllä, jos on perusteltua syytä epäillä jotakin.

Jotakin ohjetta tai tutkimustietoa pitäisi netinkäytöstä olla. Pitäisi määritellä haitallinen netin käyttö. Eikä ole kiva, kun netin käytöstä puhuttaessa koulutuksissa kouluttaja vitsailee, miten hänet omat lapsensa pitävät häntä kalkkiksenä.

Esimerkiksi joku voi myydä alastonkuviaan huumevelkojen korvaukseksi. Ongelma on enimmäkseen se, että meikäläiset eivät osaa käyttää nettiä niin hyvin, että osaisivat jäljittää näitä asioita konkreettisesti (paitsi erään tytön äiti, joka oli nähnyt tytön pankkitilillä tilillepanot eri nimisiltä miehiltä ja arveli niiden liittyvän alastonkuvien myymiseen). Tulee myös esille erilaista sekalaista huolta, esimerkiksi aktiivisuudesta "ylilaudalla", jonne joku käsittämätön nimimerkki on laittanut uhkauksia ja mistä poliisi on ihan varma, että se nimimerkki on juuri minun asiakkaani. Vastakysymys: voiko tuollaisessa tilanteessa rajoittaa netin käyttöä, jos ei ole täysin varma ja nuori kieltää (vaikka poliisi on varma asiasta)? Joku nuori voi olla jossakin muussa rikollisessa toiminnassa netin kautta, mutta miten ihmeessä sitä selvittää, jos on käyttänyt vain facebookkia? Vai onko omien alastonkuvien myyminen ihan ok, pääasia, että huumevelat on maksettu?

Entä sitten perhehoidossa? Millaisia puhelinsääntöjä sijaisperhe voi tehdä? Yleensä kasvatusmielessä ruutuajkarajoituksilla pyritään turvaamaan se, että lapsi tekee muutakin. Puhelin ja sovellukset on rakennettu koukuttaviksi (minkä huomaa myös monien aikuisten addiktoituneesta käyttäytymisestä) ja siksi ei voi edellyttää, että kasvuikäinen lapsi itse osaisi rajoittaa puhelimen käyttönsä sopivalle tasolle. Näin ollen asettamalla rajoituksia sijaisvanhempi tai muu kasvattaja mahdollistaa lapselle aikaa myös leikkiin, ulkoiluun, joutilaisuuteen, kotitöihin osallistumiseen, nukkumista valmistelemaan rauhoittumiseen jne. Jos kasvatuksellisenä tavoitteena on esimerkiksi sosiaalisten taitojen tukeminen (ruokapöydässä jutellaan päivän kuulumisista, toisten nuorten kanssa vietetään aikaa kasvotusten, osoitetaan kunnioitusta ja huomaavaisuutta muita paikalla olevia ihmisiä kohtaan keskittymällä heidän puheeseensa tms.) niin puhelimen käytön rajoitukset liittyvät näiden tavoitteiden saavuttamiseen. Ei siis kiellä puhelimen käyttöä jossain tilanteessa kieltämisen vuoksi vaan siksi, että laittamalla puhelimen syrjään mahdollistetaan muu, sillä hetkellä tärkeä ja tavoitteen mukainen toiminta.

Voi. Tätä voi perustella tietosuojalla, sillä lapsen ollessa puhelimella mahdoton tietää ottaako kuvia/äänittää niin että toisia asiakkaita tunnistettavissa. Eri asia, jos tilassa ei muita asiakkaita.

Ei voi. Jos aiheutuu ongelmia, esim. kuvataan toisia tai kiinnipitotilanteita ja ladataan ne someen, niin asiasta käytävä vakava keskustelu ja perusteltava nuorille, miksei voi kuvata. Emme voi kieltää puhelimen pitoa yleisissä tiloissa. Näin toimitaan vaan sairaalaosastoilla psykiatrialla, ei lastenkodissa.

Kyllä. Kaikilla ei ole puhelinta/toisilla on peliongelmaa --> myöskään toisten lasten ei kuulu nähdä mitä joku tekee puhelimellaan. Vältetään tällä myös kuvien ottamista yleisistä tiloista/toisista lapsista/nuorista.

Ehkä puhelujen puhumista. Usein nuorten puhelut ovat videopuheluja, jolloin taustalla voi näkyä tai kuulua jotain yksityisyydensuojaa rikkovaa, toisia nuoria, lasten vanhempia tai työntekijöitä. Puhelimen käyttöön taas liittyy nuorten yhteistä tekemistä ja pelaamista ehkä musiikkia. En lähtisi rajaamaan yleisenä käytäntönä. Kasvatuksellisista syistä ehkä tapauskohtaisesti, jos joku rikkoo yhteisiä sopimuksia.

Ei voi. Mikäli puhelimenkäyttö on häiritsevää, voi lasta pyytää laittamaan puhelimen pois, mutta yleistä määräystä siitä, että puhelinta käytetään vain omissa huoneissa ei voi antaa.

En näe syytä tällaiseen rajaamiseen. Videopuhelut toki omissa huoneissaan, ettei kuvaa muita nuori tahallisesti/vahingossa. Ruokapöydässä tai yhteisen aktiviteetin kanssa voi pyytää, ettei käyttäisi puhelinta ja tietenkin oman tietoturvan tai suojelemiseksi niin ei kannata kaikesta puhua yleisissä tiloissa.

Tällainen on joskus lyhyinä aikoina itseasiassa jopa ihan kivakin, jos sellaisella suosituksella halutaan kannustaa lapsia ja nuoria olemaan yhdessä ja vuorovaikuttamaan enemmän yhteisen tekemisen, esimerkiksi kokkailun, lautapelien tms. merkeissä. Tämän tyyppinen rajaus voisi olla esimerkiksi kellonajasta riippuvainen, kello xx-yy tehdään yhdessä ja ollaan läsnä, mukaan voi tulla, jos haluaa, mutta tekeminen tapahtuu ilman laitteita, niitä selataan sitten omissa huoneissa sillä aikaa.

Lastensuojelun kokemusasiantuntija:

Jatkuva rajaus voi kuitenkin johtaa siihen, että somea selataan täysin yksin omissa huoneissa, eikä puhelimella vastaan tulevista uhista tai esimerkiksi seksuaalisesta häirinnästä ole kovin helppo puhua ohjaajalle. On kuitenkin helpompi puuttua somen käyttöön, kun se tapahtuu läsnä. Näen kuitenkin jokaisen lapsen ja nuoren riittävän älyllisenä toimijana siihen, että tärkeintä olisi rajojen sijaan antaa niille perustelut. Jos on rajoja, pitää niille olla jokin syy tai perustelu, jolla ne oikeutetaan. Liian usein törmää epäloogisiin rajoihin.

3. Voiko lastensuojelulaitos edellyttää, että lapsi ei ota puhelintaan mukaan kouluun?

(8 vastausta)

HUOM: tähän liittyen on erillinen diasetti lastensuojelutunnin sivulla: Oppilaiden omat mobiililaitteet koulussa.

Täytyy olla rajoituspäätös. Koulun sääntöjen mukaan koulussa.

Ei voi. Huoltaja voi kuitenkin tämän määrittellä, jolloin päätös ei ole lastensuojelulaitoksesta.

Jos puhelimen evää, eikös siitä silloin täydy tehdä aineiden ja esineiden haltuunotto päätös.

Yhteisesti sopien opettajan, vanhempien ja sosiaalityöntekijän kanssa alakoululaiselta voi edellyttää tätä. Yläkoululaisilla vielä tarkemman harkinnan mukaan, ei heppoisin perustein. Ilman puhelinta tänä päivänä tulee kiusatuksi, kun

kaikilla muilla puhelin on. Sovitaan opettajan kanssa, että me annamme puhelimen mukaan, mutta hän voi ottaa sen haltuunsa oppituntien ajaksi, jos aiheutuu ongelmia.

Jos se vanhempien kanssa yhteisesti sovitaan, niin silloin se on kasvatuksellinen keino, kun se on perusteltua.

Ei voi edellyttää. Usein puhelin on vanhemman hankkima ja lapsen omaisuutta, johon ei voi kajota. Jos puhelimen käyttö koulupäivän aikana estetään siihen on tehtävä rajoituspäätös.

Ainoastaan silloin, jos lapsen puhelimen käyttöä on rajattu rajoituspäätöksellä.

Ei. Meidän työtä helpottaa, kun saamme lapsen yhteyden koulumatkoilla. Myös lapsi itse voi katso esim. julkiset kulkuyhteydet ym. On koulun ja opettajien tehtävä rajata puhelimen käyttöä koulussa.

Lastensuojelun kokemusasiantuntija:

Nuoren kohdalla tällainen voisi johtaa tietynlaiseen ulkopuolisuuden tunteeseen, kun suuri osa viestinnästä tapahtuu sosiaalisessa mediassa. Ymmärrän toki, että puhelin voi olla häiriötekijä koulussa. Kuitenkin se puhelimenkäyttö koulussa olisi hyvä diilata sen koulun kanssa, lapselle voi koulumatkalla käydä jotain miksi puhelin olisi tärkeä kommunikointiväline myös laitokselle päin.

4. Miten toimitaan, jos lapsi on lähdössä ulos vaikkapa kylille pakkaseen vähissä vaatteissa - voiko lähdön estää?

(10 vastausta)

Lapsen turvaamiseksi on hyvä pyrkiä mukaan ja keskustella pukeutumisesta. Alle 12-vuotiasta lasta ei mielestäni voi pakkaseen päästää T-paidassa.

En tiedä, omakin lapsi teki noin.

Tässä on varmaan tarpeen miettiä, mitä haittaa lapselle/nuorelle voi aiheutua tästä vähissä vaatteissa ulos lähtemisestä. Jos pahin haitta on se, että lapsi kokee kylmissään olonsa epämiellyttäväksi, niin se lienee hänen päätösvallassaan oleva asia. Onko lapsen tarkoitus viettää ulkona pitkä aika? Kipaiseeko hän vain pysäkillä ja pysäkillä taas sisätiloihin, jolloin kunnan ulkovaatteet eivät ole niin tarpeellisia? Onko lapselle ylipäätään olemassa kunnan ulkovaatteet ja kenkät, jotka hänen omastakin mielestään ovat ok? Mieluisiin/hienoihin/muodikkaisiin vaatteisiin pukeutuu mielellään.

Jos taas kysymys on lapsesta/nuoresta, joka ei tosiasiallisesti kykene huolehtimaan itsestään ja on siis vaarassa paleltua, sairastua tms., niin silloin hänen turvaamisensa vaatii, että häntä ei päästetä ulos liian vähissä vaatteissa.

Jos pieni koululainen on koulussa ilman kunnan ulkovaatteita, hän ei pysty kunnolla osallistumaan välituntileikkeihin (mäenlasku tms.). Ei pääse purkamaan energiaa välitunnilla, tuntityöskentely voi vaarantua levottomuuden vuoksi -> kasvatuksellisista syistä lasta ohjataan pukemaan kunnan ulkovaatteet.

Vakava keskustelu ja asian perustelu. Jos lapsi ei millään kuuntele järkeä, tekisin asiassa yhteistyötä vanhemman kanssa. Estämään ei kykene ilman liikkumisvapauden rajoittamispäätöstä. Pienempien lasten kanssa tilanne eri ja menee kasvatustoimenpiteestä.

Ei voi estää. Käymme keskustelua ja ohjausta, mutta ei huono sää ole peruste rajoittaa lapsen liikkumisvapautta. Tarkoitetaan tilannetta, jossa esim. nuori kulkee nilkat paljaana. Mutta toki jos on lähdössä esim. alasti hankeen ja onkin kyse esim. psykoosista, niin totta kai on estettävä, koska suora hengenvaara ja paleltuminen uhkaa.

Kai voi suullisesti estää ja hokea, että pukisi enemmän päälle ennen kuin lähtee. Fyysisesti kuitenkin ei voi, jos on avohuollon sijoitus.

Pääsääntöisesti pienempää lasta voi hyvin estää, koska tällä ei ole ikänsä puolesta edellytyksiä ymmärtää seurauksia. Silloin on kysymys kasvatuksellisesta ohjauksesta. Ikäraja voisi olla jossain 8 vuoden tietämällä, yksilöstä riippuen toki. Murrosikä lähestyvän kanssa on keskustelu ja järkisyihin vetoaminen ainoa väline. Jos hän silti valitsee mennä ulos vähissä vaatteissa, ei sitä voi estää.

Lapsen kanssa tulee käydä kasvatuksellinen keskustelu riittävästä ja sään mukaisesta vaatetuksesta. Tapauskohtaisesti pitää aina arvioida vaarantaako lapsi vakavasti terveytensä vähäisellä vaatetuksellaan. Lähtökohtaisesti lapsen liikkumista sijaishuoltoapaikan ulkopuolella ei voi rajata muuten kuin liikkumisvapauden rajoituspäätöksellä.

Voi estää suullisesti, "ei ole lupaa lähtee ulos ellei ole takki mukana" - tämä on lapsen suojaamista. Jos lapsi kuitenkin toistuvasti livahtaa ulos liian vähissä vaatteissa, pitää miettiä liikkumisvapauden rajoittamista, jos lapsi ei pysty suojaamaan itseään pakkasilla.

Lastensuojelun kokemusasiantuntija:

Lastensuojelunuorena haluan tuoda esiin, että tällaisessa tapauksessa se, että ovesta lähdetäisiin pakolla extralisävaatteiden päällepukemispakon kanssa, johtaisi se siihen että vaatteet ovat otettu pois jo muutaman korttelin päässä. Puhuisin nuoren kanssa ylipäänsä siitä, että onko jonkin syy miksei hän käyttäisi niitä puuttuvia vaatteita - ovatko ne epämukavia, likaisia, väärän kokoisia tms. ja eikö olisi mukavampaa että olisi kuitenkin sitten tarvittaessa se takki sitten vielä messissä - on helpompi ottaa vaatteita pois kuin lisätä. Vaatimukset siitä, että vaatteita pukisi päälle ovat usein luotaantyöntävämpiä kuin pyyntö siitä, että vaatekappaleen x ottaisi vähintäänkin edes mukaan - kannustetaan omaan toimintaan ja miettimiseen, ei pakoteta holhoamalla.

5. Voiko lapsen ottaa kiinni kaupungilla, jos lapsi hyvin pieni vai pitääkö kutsua poliisi paikalle?

(8 vastausta)

Pienen lapsen voi. Se on kasvatuksellista toimintaa. Toki, jos joudutaan pitämään kiinni tms. merkinnät/päätökset rajoitustoimenpiteestä kuntoon.

Kyllä.

Periaatteessa ei, mutta ehkä kolmevuotiaan kuitenkin voi.

Lain mukaan pitää kutsua poliisi. Käytännössä ehkä kyllä nappaisi lapsen syliin ja autoon, koska jos lapsi on niin pieni, niin hän aiheuttaa itselleen vaaraa liikkumalla ja esim. jää auton alle. Riskinä toki se, että valveutunut kansalainen videoi tämän "kaappauksen".

Ei voi ottaa kiinni. Pitää pyytää virka-apu paikalle.

Paitsi siinä tapauksessa, jos on esim. hypäämässä auton alle tai muuten vaarantaa oman henkensä.

Hyvin pienen voi ottaa kiinni, ettei jää auton alle, koska hänellä ei ole edellytyksiä ymmärtää seurauksia. Tässä ikärajan miettiminen on jo hankalampaa. Joskus liikenneturvakoulutuksessa todettiin, ettei alle 7vuotiaan käsitys ole vielä kehittynyt niin, että tämä ymmärtäisi liikennettä, jos näköpiirissä on joku itselle turvallinen aikuinen. Esim. äiti tien

toisella puolen voi lapsi säännätä tien yli autoista välittämättä. Ajattelun kehitys ei riitä ymmärtämään autojen olemassaoloa samaan aikaan. Miten lienee laki huomioi ajattelun kehitystä?

Lähtökohtaisesti ei voi ottaa. Toki aina on tapauskohtaisesti arvioita lapsen tilanne ja se onko lapsi vaaraksi itselleen tai muille. Lasta voi estää satuttamasta itseään tai muita.

Lain mukaan ei voi. Toki tilanteesta riippuen ja jos lapsen henki on vaarassa niin voi. Puheella yritettävä saada lapsi mukaan tai sitten ainakin viivytellä niin pitkään, että poliisi ehtii paikan päälle. Tämä laki on kuitenkin sellainen mikä ei mielestäni suoja lasta, kun ei saa ottaa kiinni karkuteillä olevaa lasta, muuta kuin virkavallan voimin. Myös pienemmille lapsille nämä tilanteet voivat olla hyvin pelottavia verrattuna, että tuttu ohjaaja ottaa syyliin.